

ΜΑΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

Παντοῦ βασιλεύει ἡ ἄνοιξις!

Ἦνοιξε τὰς πύλας τοῦ καὶ πάλιν τὸ Βουλευτήριον, ἦνοιξαν τὰ μάτια τοὺς οἱ Πελοποννήσιοι διὰ νὰ ἴδωσι τὸ συμφέρον των, ἦνοιξεν ὁ «Παρνασσός» τὰς θύρας τῆς ἐκθέσεως τῶν σκαριφημάτων του, οἱ λωποδύται ἦνοιξαν τὰ τρία τέταρτα τῶν καταστημάτων, ἦνοιξαν τὰ κεφάλαια τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν πετροπόλεμον, ἦνοιξα καὶ ἐγὼ τὴν γλῶσσάν μου, ὅπερ εἶνε τὸ χειρότερον ὅλων.

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν.

Εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν ἤρχισε προκαταρκτικὴ συζήτησις ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου «περὶ ὑποθήκης πλοίων» καὶ τί νομίζετε ἐρρέθη, ὅτι τὰ πλοῖα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀκίνητα. Εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἐξεπλάγην, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι θὰ ἐννοῶσι τὸ πλοῖα τῆς Ἀτμοπλοικῆς ἑταιρίας καὶ ἡσύχασα.

Τὸ Προεδρεῖον τῆς Βουλῆς ἔλαθεν ἀξιέπαινον μέριμναν νὰ συστήσῃ ἐστιατόριον εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ τρώωσιν οἱ κ. κ. Βουλευταί. Ἐὰν καὶ διὰ τοῦ μέτρου τούτου ναυαγήσωσιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Κοινοβουλίου, τὸ τελευταῖον φαγητὸν τὸ ὁποῖον θὰ δοθῇ, μανθάνομεν θετικῶς, εἶνε τὸ σικτὶρ πιλάφι.

Ἀπὸ τὴν Βουλὴν εἰς τὸν Παρνασσόν. Ἀνωφερῆς ἡ ὁδὸς ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Εὐθύς ὡς θὰ εἰσέλθῃ τις ἀνακαλύπτει — κατὰ τὴν νέαν ὀνομασίαν — τὰς «ἐμπάστους γραφάς». Προτείνομεν νὰ λέγωνται ἐμπλαστοί.

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ σταματήσωμεν πρὸ «τοῦ συσσίτιου». Ἐὰν εἰς στρατιώτης καθήμενος καὶ ὑπείκων εἰς τὴν πειθαρχίαν, ἡγεῖρετο πρὸ τινος ἀξιωματικοῦ ἐπισκέπτου τῆς ἐκθέσεως, ἀφεύκτως θὰ ἐνομιζέτο, ὅτι ὁ μακαρίτης Τικίτζογλους ἀνέζησε καὶ κατετάχθη ἐθελοντῆς ἐν τῷ ἐλληνικῷ στρατῷ μὲ τὴν ἀξιέπαινον πρόθεσιν, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὸ «συσσίτιον» αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως.

Ἐφ' ὅσον τὸ βλέπω ἐπὶ τοσοῦτον πείθομαι, ὅτι αὐτὸ πλέον τὸ «συσσίτιον» δὲν εἶνε λόγος, ἀλλ' ἔργα τῆς καρβάνας.

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ προσφιλὴς τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν Εὐθύμιος Χατζηπέτρος, ὅλοι εἶπαμεν, ὅτι οὐδένα εἶχεν ἐχθρόν, διότι εἶχε τόσον εὐγενῆ καρδίαν! Ἐν τούτοις ὅλοι ἠπατήθημεν, διότι θὰ εἶχεν ἀφεύκτως ἀτομικὸν ἐχθρόν τὸν ζωγράφον, ὅστις ἔκαμε τὴν ἐν τῇ ἐκθέσει εἰκόνα του.

Κυρίως δὲν εἶνε ἐκθεσις, εἶνε μία εἰκὼν τῆς ἀγορᾶς μας. Ἀλλ' ὅχι πρὸς Θεοῦ! Ἡ ἀγορά μας δὲν ἔχει οὔτε τοιοῦτους λαγούς, οὔτε τοιαῦτα σφαχτὰ καὶ ὀρνέθια. Ἐὰν τὰ

εἶχε καὶ δὲν ἐπενέβαινε ἡ ἀστυνομία βεβαίως θὰ ἐπενέβαινε ἡ... χολέρα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τά: nature morte πῶς νομίζετε ὅτι μεταφράζονται; Ἐπιγράψα. Διατί; Διότι ἵνα ζωγραφισθῶσι πάντοτε θὰ τεθῶσι ἐπὶ τραπέζης. Τώρα φαντασθῆτε τὸν κ. Λάμπρον καθήμενον ἐπὶ τραπέζης καὶ ζωγραφίζομενον. Λοιπὸν ὁ κ. Λάμπρος εἶνε... nature morte.

Ἐμάθομεν, ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς θὰ δοθῇ γεῦμα, οὐτινος παραθέτομεν καὶ τὸ menu ἔχον ὡς ἑξῆς:

Σούπα μὲ χόρτα... ἐκ τοῦ κήπου τοῦ κ. Ροῤλου.

Ἄρνι τῆς σούδας... τοῦ κ. Φιλαδελφέως.

Ὅρνιθα ψητῆ... τοῦ αὐτοῦ.

Λαγὸς σαλμί... τοῦ κ. Κοντοπούλου.

Κεράσια... τοῦ κ. Βώκου.

Οἶνοι... τοῦ κ. Σουδιᾶ.

Ἀφοῦ ἐμάθομεν τὸ menu τοῦτο ἐδηλώσαμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι δὲν λαμβάνομεν μέρος εἰς τὸ γεῦμα.

Τὸ γεῦμα θὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς «Ἀκροπόλεως» τῆς Κ. Ἀβραμιώτου, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα, καθ' ὃ θὰ διαρκῇ τοῦτο, οἱ συνδαιτυμόνες θὰ τέρπωνται ἀκούοντες τὸ «βιολί» τῆς Κ. Ἀμοιραδάκη.

Ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν τοῦ «Παρνασσοῦ» εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ ὁ Καθηγητὴς ἐξετάζει τὴν θεωρίαν τῆς ψυχώσεως, ἥτις καλεῖται «πανδαημοσύνη».

— Καὶ ὅταν ἔχῃς τοιοῦτον ἀσθενῆ μὲ τί θὰ τὸν καυτηριάσῃς;

— Μὲ νιτρικὸν ἄργυρον.

— Ὅχι.

— Μὲ νιτρικόν... ἄργιλλον.

— Μάλιστα.

Πελαργὸς

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΝΑΞΟΥ

(Διὰ τὴν προφορὰν ἀπευθυντέον εἰς τὸν Κύριον Παντόπουλον).

Τσίριε Συντάκτη.

Στὸν τόπο μας μὲ λένε μαστρο-Λινάρδο τσὲ κάνω ἐμπόριο ἀπὸ μιτζίθρες Ἀξιωτίτες. Μιὰ μέρα ἔκοψα ἓνα κομμάτι 'φημερίδα, γὰρ νὰ τυλίξω ποῦ 'πούλησα τὴ μιτζίθρα, μὰ τί τυχερό! Διάβασα μὲ τὰ λίγα κουτσογράμματα ποῦμαθα στὸ σκολιό, πῶς τάχατες ἡ σμύριδά μας ἔχει μέσα τσι ὅλο τσὲ ἀσῆμι. Τί διάβόλο βούδια εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου εἰμαστένε 'μεῖς τόσα χρόνια! τσὲ 'ρώτηξα ἓνα δάσκαλο μπας τσὲ εἶνε παραμύθια. Ἀλήθεια εἶπενε ὁ δάσκαλος. Μὰ ἂν ἔχῃ μέσα τσι ἀσῆμι, ἡ μιτζίθρες μου στο-